

## WHAT'S IN A NAME



FOTO PATRICIA STEUR

Liesbeth Steur is schrijver van verhalen over mensen. Alles wat zij schrijft, is non-fictie. Het leven is zonder ook maar iets te verzinnen voor haar al fantastisch genoeg. Liesbeth woont in het natuurgebied van de Serra de São Mamede aan de voet van Marvão in Portugal. Naast het schrijven heeft ze een yoga- en meditatiestudio en organiseert drie keer per jaar *retreats* voor hen die op zoek zijn naar een tevreden leven. Meer lezen: [liesbethsteur.com](http://liesbethsteur.com) en [yogastudiomarvao.com](http://yogastudiomarvao.com).

## HET KASTANJEFEEST

Het is winter aan het worden en dat betekent dat de kastanjes uit de bomen vallen. Langs de straten en wandelpaden is de lokale bevolking op speurtocht. Soms zie ik een oud vrouwtje in haar eentje. Ze slentert, ze stopt, kijkt, bukt, raapt en doet de kastanjes in de plastic zak. Ze rekt haar rug en slentert verder. Soms zijn het hele families, van jong tot oud. Het is een oude traditie die nog steeds met de paplepel wordt ingegoten. En zoals bij iedere traditie hier, hoort een heidens feestje waar zelfs de Spanjaarden van over de grens met busladingen vol op afkomen.

Ik ben regelmatig geweest op het *Feira da Castanha* oftewel het Kastanje-feest van Marvão. Je moet je voorstellen dat de locatie – Marvão – op 850 meter hoogte op de top van een berg ligt. Er is één weg naartoe. Mooi geasfalteerd met heel veel bochten en zelfs een ware haarspeldbocht. Aan het einde van de weg begint de vesting. Daar is een parkeerplaats want verder kun je niet rijden tijdens dit feestweekend.

Voor de vestingpoort staat de brandweer. Die spekt zijn arme kas

met dit evenement. We betalen een euro en krijgen daarvoor in ruil een handgemaakt aardewerk kopje met een oortje. En dan gaan we lopen, klimmen, door het prachtige witgewassen dorp over de minutieus aangelegde straten, zo breed als een bestelbus met ingeklapte zijspiegels. Dat aanleggen is een aantal jaren geleden opnieuw gedaan. Marvão heeft toen geopteerd voor de Werelderfgoedlijst van de Unesco. Om in aanmerking te komen moeten alle moderne dingen zoals leidingen – elektra, telefoon, antennes – verwijderd worden. Die zijn onder de straat verdwenen. Een grote operatie. Nu zit in het midden van de straat een strook van grote vlakke stenen met links en rechts keitjes. Dat middenstuk loopt een stuk makkelijker en het is nu zelfs voor rolstoelen mogelijk om de top van het dorp te bereiken. Vooropgesteld dat je een vitale duwer hebt. Het echte kasteel dat nog hoger ligt, kun je dan niet in. Want daar is de weg origineel gebleven. Geen vlak middenstuk dus. Wel veel hobbels. Toch presteren Spaanse vrouwen het om op naaldhakken het kasteel te betreden. Fascinerend.

De pleinen en straten zijn gevuld met stalletjes waar in grote tonnen, kastanjes worden gerookt en rode wijn in onze kopjes wordt geschonken. Lokale wijn, gemaakt in grote stenen kruiken. De gloeiendhete kastanjes zitten in een papieren zakje waaraan een ander zakje zit geplakt voor de schillen. Tegen de tijd dat we boven zijn, hebben we zwarte vingers van het pellen en zijn we een beetje gewend aan de landwijn. Boven is een groot podium waar artiesten van de traditionele muziek hun kunsten laten zien. Er wordt gedanst. Onze lokale bierbrouwer staat er ook en natuurlijk een stand waar je de zelfgestookte kersenlikeur *ginjinha* kunt kopen.

Aan het eind van de middag lopen er heel wat beschonken mensen blij te zijn en beginnen we met de afdaling. Eenmaal thuis werp ik nog een blik op de lichtjes van onbeweeglijk Marvão. Ik hoor hier niets en weet wel beter. Straks zijn de 5000 kilo kastanjes en 1500 liter wijn schoon op.